

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 115.400 van 4 februari 2003
in de zaak A. 91.726/XIV-8134.**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX,
 die woonplaats kiezen bij
 advocaat P. VAN HOECKE,
 kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
 Amerikalei 25-27

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, van Armeense nationaliteit, op 11 mei 2000 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2000 tot bevestiging van de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van 1 december 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 20 april 2000;

Gelet op de beschikking van 23 mei 2000 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partijen teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAN HOECKE, die verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur L. VANDERVOORTEN, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partijen België binnenkomen op 11 mei 1999 en zich vluchteling verklaren op 12 mei 1999; dat op 1 december 1999 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 19 april 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissingen zijn, die als volgt zijn gemotiveerd:

1.1. voor de eerste verzoekende partij:

“Betrokkene werd verhoord op 17 januari 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Van Hoecke.

Betrokkene, kind van een etnisch Armeense vader en Azerische moeder, zou op 16 mei 1985 in Baku zijn gehuwd met de etnisch Armeense A. A. doch met haar in Hinkar (regio Aqsu) tegen de Armeens-Georgische grens hebben gewoond. Op 7 mei 1986 zou hun zoon A. zijn geboren. Op 24 april 1988 zou betrokkene, toen hij met zijn vrouw, zijn vader en zijn ‘Azerisch’ oom M. met hun vee in de bergen was, door een Yezidi-buur zijn ingelicht dat hun dorp door Azeri’s was aangevallen. Betrokkenes oom zou naar het dorp zijn gegaan en betrokkene hebben ingelicht dat betrokkenes kind, moeder en zuster zouden zijn vermoord. Hun woonst zou gedeeltelijk zijn afgebrand, waarbij al hun documenten zouden zijn verloren gegaan, behalve betrokkenes huwelijksakte. Omdat ze in de bergen ook gevaar zouden hebben gelopen, zouden ze op 28 mei 1988 met hun vee (op advies van betrokkenes oom) naar het gebergte van Karmir Koerdistaan (Rood Koerdistan) zijn gegaan, waar zowel Koerdische als gevluchte ‘Armeense’ families zouden hebben gewoond. Daar zou betrokkenes vader in 1989 zijn overleden. Tot 1999 zou betrokkene en zijn vrouw er zonder problemen hebben gewoond. Op 25 maart 1999 zouden vijf koerden van het PKK betrokkene thuis hebben gevorderd met hen te strijden tegen de Turken, omdat ze hen gedurende tien jaar zouden hebben verborgen. Hun leider O. zou in Griekenland door de Turken zijn opgepakt. Omdat betrokkene zou hebben geweigerd, zouden ze hem bedenktime hebben gegeven en op 1 april zijn teruggekomen. Betrokkene zou weer hebben geweigerd, waarop zowel hij als zijn vrouw zouden zijn geslagen. Op 8 april zouden ze weer zijn teruggekeerd, betrokkene hebben geslagen, met een mes verwond, vee hebben gestolen en zijn hond gedood. Op 16 april zouden ze betrokkene opnieuw hebben geslagen en beledigd. Op 25 april zouden ze in betrokkenes afwezigheid zijn vrouw hebben bedreigd. Op 28 april 1999 zou betrokkenes oom zijn langsgeslagen. Betrokkene zou hem gevraagd hebben te helpen en op 1 mei 1999 zou betrokkenes oom en zijn vrouw met zijn jeep naar Tbilisi hebben gesmokkeld, van waaruit betrokkene en zijn vrouw met een vrachtwagen naar België zouden zijn gevlucht, waar ze op 11 mei 1999 binnenkwamen en er ‘s anderendaags asiel vroegen. Betrokkene is in het bezit van zijn huwelijksakte en een medisch attest opgemaakt in België.

De geloofwaardigheid van betrokkene relaas wordt ondermijnd nadat werd vastgesteld dat zijn opeenvolgende verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, in zijn vragenlijst en op het Commissariaat-generaal tegenstrijdigheden en ongerijmdheden vertonen.

Vooreerst kan sterk worden getwijfeld dat betrokkene afkomstig zou zijn van Azerbeidzjan. Zo verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat zijn geboortedorp Hinkar (regio Aqsu) waar hij tot 1988 zou hebben geleefd, gelegen is in de hoek van Azerbeidzjan, met Armenië en Georgië in het gebergte onder Tbilisi, op 170 km van Baku, terwijl hij op het Commissariaat-generaal op een kaart Hinkar op de grens met Rusland aanduidde. In werkelijkheid ligt de regio Aqsu echter in het Oosten van Azerbeidzjan (zie kaart bijgevoegd bij het verhoorverslag). Het gebied 'Rood Koerdistan' waar betrokkene van 1988 tot 1999 zou hebben gewoond, situeerde betrokkene op het Commissariaat-generaal op de kaart in Dagestan (Rusland), terwijl uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat dit gebied in werkelijkheid tussen Armenië en Karabach ingesloten ligt (zie kaart). Bovendien verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat hij en zijn vrouw de afstand tussen Hinkar en 'Rood Koerdistan' te voet in zeven à acht uur aflegden, hetgeen volstrekt onmogelijk is. Ook wat betreft zijn huwelijk in Baku legde betrokkene tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde betrokkene net zoals zijn vrouw op de Dienst Vreemdelingenzaken (vraag 10 en 13) en in zijn vragenlijst (vraag 12), op 16 juni 1985 te zijn gehuwd in Hinkar, terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde op 16 mei 1985 officieel in Baku te zijn gehuwd. Uit de door betrokkene voorgelegde huwelijksakte blijkt dan weer dat ze op 16 juni 1985 in Baku officieel zijn gehuwd. Ook verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal in zijn paspoort een inschrijving te hebben in Baku, terwijl hij even later verklaarde enkel propiska te hebben gehad in Hinkar.

Andere tegenstrijdigheden ondermijnen verder de geloofwaardigheid van betrokkene verklaringen.

M.b.t. de aanval van de Azeri's op hun dorp Hinkar verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat hij hierover werd ingelicht door zijn 'Yezidi'-buurman, terwijl hij eerder op het Commissariaat-generaal had verklaard dat het dorp uitsluitend door etnische Armenen was bevolkt. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dat zijn zus en moeder waren omgebracht en zijn zoontje gestikt was door de rook terwijl hij op het Commissariaat-generaal aanvankelijk verklaarde dat ze alle drie waren vermoord, om even later te verklaren dat hij de omstandigheden rond hun dood niet weet. M.b.t. de problemen in 'Rood Koerdistan' verklaarde betrokkene (net als zijn vrouw) op het Commissariaat-generaal dat ze reeds in maart 1999 bezoek kregen van een vijftal Koerden die hem vroegen in hun bataljon te vechten, bedenktijd kreeg en in april terugkwamen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene echter dat de Koerden pas in april langskwamen om te vragen in hun bataljon te vechten. Op het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene ook dat Armenen in 'Rood Koerdistan' hem vertelden dat de Koerdische leider O. in Griekenland was opgepakt en dat de Koerden zich daarom voorbereiden om terroristische aanslagen te plegen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene echter dat hij door de Koerden was ingelicht dat ze de Turken wilden aanvallen omdat ze hun leider O. in Turkije hadden opgepakt.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard, dat aan betrokkene vervolgingsrelaas geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

De door betrokkene voorgelegde documenten (huwelijksakte, medisch attest) vermogen geen afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 1 december 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggestuurd naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”.

1.2. voor de tweede verzoekende partij:

“Betrokkene werd verhoord op 17 januari 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Van Hoecke.

Betrokkene, van Armeense origine, zou in 1966 in Baku zijn geboren en na het overlijden van haar ouders in 1969 bij haar grootmoeder in Hinkar zijn gaan wonen waar ze XXX (kind van 'Armeense' vader en 'Azerische' moeder) leerde kennen, waarmee ze op 16 juni 1985 in

Baku officieel zou zijn gehuwd. Op 7 mei 1986 zou hun zoon A. zijn geboren. Op 24 april 1988 zou betrokkene, haar man, zijn vader en zijn 'Azerisch' oom met hun vee in de bergen zijn geweest, toen hun dorp door Azeri's zou zijn aangevallen. De oom van haar man zou naar het dorp zijn gegaan, zijn teruggekomen met betrokkene's juwelen en haar huwelijksakte en hen ingelicht dat hun woonst gedeeltelijk was afgebrand en dat hij de lijken van hun kind, haar mans moeder en zuster had gezien. Op 28 mei 1988 zou betrokkene en haar man omwille van hun veiligheid met hun vee te voet naar een Koerdisch bergdorp 'Koerdistan' zijn getrokken waar naast Koerdische ook 'Armeense' families zouden wonen, en waar ze van de Koerden een woonst zouden hebben gekregen. Omdat de Koerdische leider O. zou zijn gearresteerd zouden de Koerden in hun streek vanaf februari 1999 problemen zijn beginnen maken. Eind maart 1999 zou betrokkene's man door de Koerden zijn gevraagd toe te treden tot hun bataljon, omdat zij hen al die jaren zouden hebben verborgen gehouden, doch betrokkene's man zou hebben geweigerd. In april 1999 zouden de Koerden nog een aantal keren zijn langsgesproken en zouden ze betrokkene's man telkens hebben geslagen. De laatste maal zou betrokkene, in afwezigheid van haar man, zijn geslagen en bedreigd dat ze zouden worden gedood als haar man na één week niet tot hun bataljon zou toetreden. Toen haar mans oom eind april 1999 zou zijn langsgesproken, zouden ze hem om hulp hebben gevraagd en enkele dagen later zou de oom hen naar Tbilisi hebben gesmokkeld, van waaruit betrokkene en haar man per vrachtwagen naar België zouden zijn gevlucht waar ze op 11 mei 1999 toekwamen en er 's anderendaags asiel vroegen. Betrokkene is in het bezit van haar huwelijksakte en twee medische attesten opgemaakt in België.

Uit betrokkene's verklaringen, afgelegd op het Commissariaat-generaal, blijkt dat betrokkene haar asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die haar man XXX (O.V. 4.852.234) in het kader van zijn asielaanvraag aanbracht (nl. vervolging in 1988 door Azerische strijders waarbij betrokkene's kind, schoonmoeder en schoonzuster zouden zijn gedood en vervolging in 1999 door Koerdische strijders). Betrokkene legt hierbij een medisch attest voor (opgemaakt in België op 8 juni 1999) waarin wordt verklaard dat betrokkene lijdt aan PTSD (posttraumatische stress disorder) ten gevolge van het verlies van haar enig kind in de oorlog Armenië-Azerbeidzjan.

In hoofde van betrokkene's echtgenoot werd echter geen vermoeden van vrees voor vervolging weerhouden, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie, aangezien de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen zijn vervolgingsrelaas volledig ondermijnde.

M.b.t. het door betrokkene voorgelegde medisch attest dd. 8 juni 1999, moet dan ook worden opgemerkt dat betrokkene's (geattesteerde) psychische problemen geen verband blijken te houden met de vervolgingen zoals ze door betrokkene en haar man werden verklaard.

In hoofde van betrokkene kan dan ook niet worden besloten dat er een vermoeden van vrees voor vervolging bestaat in de zin van art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

De overige door betrokkene voorgelegde documenten (medisch attest opgemaakt in België op 13 januari 2000 en haar huwelijksakte) vermogen geen afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 1 december 1999.”.

2.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen een enig middel aanvoeren dat als volgt luidt:

“Middelen tot nietigverklaring

A. Schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van een administratieve bestuurshandeling.

Schending van art. 57 par. 6, in fine van de vreemdelingenwet van 15.12.1980:

‘De beslissingen tot weigering van erkenning of van de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling, zo mede deze tot intrekking van die hoedanigheid, worden met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak’.

1. De bestreden beslissing van de man XXX.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de geloofwaardigheid van het verhaal van eerste verzoeker wordt ondermijnd door tegenstrijdigheden en ongerijmdheden in de opeenvolgende

verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, de vragenlijst en op het Commissariaat-Generaal.
- In de eerste plaats wordt er getwijfeld aan het feit of eerste verzoeker wel afkomstig is van Azerbeidzjan.

Tijdens het interview heeft eerste verzoeker een duidelijke omschrijving gegeven van de plaats waar zijn geboortedorp Hinkar gelegen was en deze beschrijving is opgenomen in de bestreden beslissing.

Vervolgens werd tijdens het interview aan eerste verzoeker verzocht om de plaats waar zijn dorp zich bevindt aan te duiden op de kaart die hem werd voorgelegd door de jurist van verwerende partij;

Deze kaart is gevoegd aan het verhoorverslag (zie stukken);

Verzoeker heeft op deze kaart een plaats aangeduid doch deze plaats is niet correct volgens de jurist van verweerder en de plaats waar het dorp zich wel zou bevinden werd vervolgens door de jurist van verweerder aangeduid.

Verzoeker heeft lang naar de kaart gekeken omdat hij er niet aan uit kon en omdat hij niet gewoon is om met kaarten te werken. In werkelijkheid had verzoeker geen kaart meer gezien sinds hij de middelbare school had verlaten.

Bovendien kan opgemerkt worden dat deze kaart zeer onduidelijk is omdat er zelfs geen landsgrenzen op aangeduid zijn en het evenmin mogelijk is om afstanden te schatten.

De kaart die aan eerste verzoeker werd voorgelegd omstrijkt Georgië, Turkije, Armenië en Azerbeidzjan en dit alles op het formaat van een A4 blad.

De afstand van de hoek links bovenaan (Sochi) tot de hoek onderaan (Lenkoran) bedraagt 1000 km.

Als eenvoudige boer en herder stond eerste verzoeker voor een onmogelijke taak om zijn minuscuul dorp aan te duiden op deze onoverzichtelijke kaart.

Hetzelfde kan gezegd worden over de situering van 'Rood Koerdistan'.

Bovendien mag niet vergeten worden dat het voor eerste verzoeker zeer moeilijk is om de namen op de kaart te lezen vermits de Armeense taal volledige andere lettertekens gebruikt.

Uit het feit dat de situatie van het dorp en van Rood Koerdistan misschien niet 100% juist is kan zeker niet afgeleid worden dat eerste verzoeker niet afkomstig is uit Azerbeidzjan vermits men bij de aanduiding op de kaart rekening moet houden met alle elementen zowel van de kaart zelf als van de persoon van eerste verzoeker.

- Een tweede onduidelijkheid heeft betrekking op de datum van het huwelijk volgens de bestreden beslissing.

In feite is er geen enkele onduidelijkheid.

De datum van het huwelijk is 16.6.1985 en dit blijkt uit alle mededelingen van eerste verzoeker en ook uit zijn huwelijksakte.

Deze datum werd opgenomen bij de ondervraging op Dienst Vreemdelingenzaken, deze datum werd vermeld op de vragenlijst van het Commissariaat-Generaal die door verzoeker werd ingevuld en deze datum werd door hem vermeld tijdens het interview op het Commissariaat-Generaal.

De jurist van het Commissariaat-Generaal heeft de datum echter verkeerd genoteerd vermits hij als datum neergeschreven heeft 16.5.1985 terwijl eerste verzoeker gezegd heeft dat het 16 juni 1985 was en dit volgens de nota's van zijn raadsman.

Tijdens het interview is er door eerste verzoeker meer duidelijkheid gegeven omtrent het huwelijk.

In feite is er een trouwceremonie en een huwelijk geweest op 1 mei 1985 in het geboortedorp Hinkar van eerste verzoeker waar ook zijn echtgenote woonde. In het dorp is echter geen enkele officiële instantie om het huwelijk te bekrachtigen en dit gebeurde op 16 juni 1985 in Baku. Dit wordt trouwens vermeld op de huwelijksakte.

Voor eerste verzoeker is er een huwelijk vanaf 1.5.1985 (afgesloten in Hinkar) en is er een officiële bevestiging op 16.6.1985.

Omtrent dit punt is er dus geen enkele onduidelijkheid of dubbelzinnigheid in de afgelegde verklaringen.

- Verklaring in verband met de propiska

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat eerste verzoeker bij het Commissariaat-Generaal verklaarde een inschrijving te hebben in Baku en dat hij later verklaarde enkel een propiska te hebben gehad in Hinkar.

Eerste verzoeker heeft nergens tijdens het verhoor gezegd dat hij een propiska of inschrijving heeft gehad in Baku.

Eerste verzoeker heeft enkel gezegd dat zijn tante in Baku woonde en dat zij haar eigendommen wou overlaten aan eerste verzoeker en dat dit de reden is waarom het huwelijk officieel in Baku werd aangegaan, en meer bepaald in de burgerlijke stand van de wijk waar de tante van eerste verzoeker woonde.

Eerste verzoeker heeft dus nooit gesteld dat hij een propiska heeft gehad in Baku, in tegendeel heeft hij gesteld dat zijn enige propiska was in Hinkar.

Verder wordt er in de bestreden beslissing gesteld dat andere tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van eerste verzoeker ondermijnen doch verzoeker wenst hierover volgende opmerkingen te formuleren :

- De verklaring in verband met de 'Yesidi' buurman

Het dorp Hinkar waar eerste verzoeker woonde werd uitsluitend bevolkt door etnische Armenen.

Uit het feit dat eerste verzoeker verklaarde dat hij, omtrent de overval van zijn dorp en de brandstichtingen, werd ingelicht door een Yesidi buurman, wordt in de bestreden beslissing een tegenstrijdigheid vermeld vermits het dorp van eerste verzoeker uitsluitend bewoond wordt door etnische Armenen.

De jurist van het Commissariaat-Generaal heeft echter geen rekening gehouden met volgende elementen.

Eerste verzoeker was herder en dit hield in dat hij gedurende de zomermaanden met het vee de bergen introk en daar bleef gedurende 5 tot 6 maanden. Verzoeker was trouwens niet de enige herder die met het vee hogerop in de bergen verbleef. In een eenvoudige hut waar in de buurt andere herders eveneens woonden en dit waren zowel Armeniërs, Yesidi en Turkse Azeri.

Op het ogenblik van de overval van het dorp werd eerste verzoeker hiervan ingelicht door een Yesidi buurman en hier heeft het woord buurman betrekking op een buurman-herder die eveneens verbleef in de bergen.

Verzoeker en zijn echtgenote hebben verklaard dat zij begin april de bergen waren ingetrokken en dat zij op 24.4.1988 werden verwittigd van de overval.

Er is dus geen tegenstrijdigheid tussen de verwittiging door de 'Yesidi' buurman en het feit dat het dorp uit etnische Armenen bestaat.

- Inlichtingen omtrent de dood van de zus, moeder en zoon van verzoeker.

In verband met de dood van deze personen kan verzoeker enkel meedelen wat hem verteld werd door andere personen vermits hij op het ogenblik van de overval van het dorp en de brand in de bergen verbleef.

Men kan het eerste verzoeker moeilijk kwalijk nemen dat hij omtrent de juiste doodsoorzaak geen duidelijke en eensluidende verklaringen kan afleggen vermits hij zelf niet als getuige aanwezig was.

- De problemen in 'Rood Koerdistan'.

Tijdens de ondervraging op het Commissariaat-Generaal heeft eerste verzoeker zeer gedetailleerde verklaringen afgelegd in verband met het bezoek van een 5-tal Koerden aan zijn huis in 'Rood Koerdistan' en verzoeker heeft de maanden en de data zeer nauwkeurig bepaald zoals kan nagelezen worden in het verhoorverslag.

Al deze data werden bevestigd door zijn echtgenote.

In de bestreden beslissing wordt dan ook volledig ten onrechte gesteld dat de verklaringen bij het Commissariaat-Generaal niet volledig overeenkomen met de nota's die genomen werden bij het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is duidelijk dat het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een korte inhoud is van het relaas dat gegeven werd door eerste verzoeker vermits hierin slechts sprake is van moeilijkheden in april 1999 en er slechts één concrete datum wordt vermeld, nl. 8.4.1999.

Tijdens het verhoor bij het Commissariaat-Generaal werden meer data op een nauwkeurige manier weergegeven.

Verzoeker wenst trouwens op te merken dat zijn ondervragingsdocument bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet door hem werd ondertekend en evenmin werd ondertekend door de vertaler zodat de vraag kan gesteld worden of het verslag wel aan verzoeker werd vertaald en voorgelezen en het absoluut niet zeker is dat verzoeker heeft ingestemd met de neergeschreven tekst.

- Tegenstrijdigheid in verband met de verwittiging ofwel door Armenen ofwel door Koerden na overlijden Ö.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker op het Commissariaat-Generaal verklaarde dat hij door Armenen op de hoogte werd gebracht van de aanhouding van de Koerdische leider terwijl eerste verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat hij door de Koerden was ingelicht.

Deze vaststelling is volledig foutief.

Bij de ondervraging bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft eerste verzoeker verklaard : 'De Koerden werden echter onrustig en kregen veel bezoek van onbekenden. In april 1999 kwamen Koerden ons vragen of wij met hun wilden meevechten.'

Bij het Commissariaat-Generaal heeft eerste verzoeker verklaard : In 1999 zijn de problemen van de Koerden begonnen. Hun leider was Ö. Einde maan kwamen vijf Koerden bij KV thuis. Zij zegden dat ze van het PKK waren.

Er is dus geen enkele tegenstrijdigheid.

In een latere fase van de ondervraging bij het Commissariaat-Generaal werd door de jurist enkele specifieke vragen gesteld omtrent de arrestatie van Ö, nl. of eerste verzoeker de details van de arrestatie kende en waar Ö gearresteerd was.

Eerste verzoeker heeft op deze vragen geantwoord dat de Armenen hem hebben ingelicht over de details van de arrestatie.

Er is dus een groot verschil tussen het bezoek dat eerste verzoeker ontving van de Koerden van de PKK die aan eerste verzoeker meedeelden dat hun leider was aangehouden en de details in verband met de aanhouding die aan eerste verzoeker werden meegedeeld door andere Armeense families die eveneens in het dorp woonden.

Hieromtrent kan ook genoteerd worden dat eerste verzoeker geen televisie had en de details dus te horen kreeg van andere families die blijkbaar wel televisie hadden.

Hieromtrent is dus geen enkele tegenstrijdigheid.

2. De bestreden beslissing van de vrouw XXX.

Met betrekking tot deze beslissing wordt door verwerende partij gesteld dat de asielaanvraag van tweede verzoekster steunt op de motieven van haar echtgenoot, zijnde eerste verzoeker.

Door tweede verzoekster werd tijdens het verhoor bij het Commissariaat-Generaal een medisch attest voorgelegd dat opgemaakt was in het Opvangcentrum te Kapellen op 8.6.1999 waarop vermeld staat dat tweede verzoekster lijdt aan een 'posttraumatic stress disorder' tengevolge van het verlies van haar enig kind in de oorlog Armenië-Azerbeidzjan.

In de bestreden beslissing wordt louter gesteld dat de psychische problemen van tweede verzoekster blijkbaar geen verband houden met de vervolgingen zoals ze door tweede verzoekster en haar echtgenoot werden verklaard.

In de bestreden beslissing wordt dus zonder enige verdere argumentatie en onderzoeken een medisch attest in verband met ernstige psychische problemen en de vermelding van de oorzaak van deze problemen, nl. de dood van het kind in de oorlog Armenië-Azerbeidzjan, opzij geschoven.”.

2.2. Overwegende dat de memorie van antwoord van de eerste verwerende partij als volgt luidt:

“2. Onderzoek van het middel

In hun eerste en enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en op de schending van artikel 57, paragraaf 6, in fine van de Vreemdelingenwet.

2. 1. Vooreerst wenst verweerder met betrekking tot de algemene motiveringsverplichting, vervat in de Wet van 29 juli 1991, aan te stippen dat die motiveringsverplichting tot doel heeft ten opzichte van diegene die bij een bestuurshandeling betrokken is, een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de handeling dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de beslissing wel degelijk kennen en bovendien in het middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen. Hierdoor is het doel van de uitdrukkelijke motivering in casu bereikt.

2.2. Daarnaast antwoordt verweerder dat artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet de bevoegdheden omschrijft van de Commissaris-generaal in het kader van de gegrondheidsfase van de asielprocedure, onder andere de bevoegdheid de hoedanigheid van vluchteling te erkennen of te weigeren, of de bevoegdheid onder bepaalde voorwaarden de hoedanigheid van vluchteling in te trekken. Artikel 57/6 omschrijft dus enkel en alleen de bevoegdheden van de Commissaris-generaal aangaande de vraag of iemand al dan niet vluchteling is overeenkomstig de Vluchtelingenconventie. Een vraag die op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen helemaal nog niet aan de orde was. Verweerder ziet daarom niet goed in op welke manier de Commissaris-generaal in voorliggend geval dit artikel zou hebben kunnen schenden. Immers, de bestreden beslissing is genomen in het kader van de ontvankelijkheidsfase van de asielprocedure. Dit betekent dat de Commissaris-generaal in dit stadium van de procedure alleen heeft geoordeeld over de vraag of verzoekers al of niet voorlopig toegelaten moesten worden op het grondgebied, om zodoende in een later stadium een grondiger onderzoek te kunnen uitvoeren over de vraag of - de dan al ontvankelijk verklaarde kandidaat-vluchteling - de status van vluchteling moet verkrijgen of niet. De Commissaris-generaal heeft zijn bevoegdheden zoals omschreven in artikel 57/6, bij het nemen van de bestreden beslissing, dus niet eens uitgeoefend.

2.3. Wat betreft de materiële motivering antwoordt verweerder dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen in zijn totaliteit. Verzoekers asielaanvragen werden onontvankelijk verklaard op grond van het geheel van argumenten omschreven in de bestreden beslissingen.

a. Het is evident dat wanneer de Commissaris-generaal (CGVS) een correcte beslissing wil nemen, hij dit alleen maar kan na alle elementen uit het dossier te hebben onderzocht. Pas na zo'n onderzoek kan hij beslissen over te gaan tot een verder onderzoek of kan hij op basis van artikel 52 van de Vreemdelingenwet de asielaanvraag onontvankelijk verklaren. Het is niet meer dan logisch dat de Commissaris-generaal aan de hand van vragen peilt naar de waarachtigheid van de beweerde afkomst of herkomst van die asielzoeker.

- Verwerende partij blijft bij de stelling dat kan worden getwijfeld aan verzoekers vermeende Azerische afkomst, aangezien hij niet in staat was zijn geboortedorp Hinkar (regio Aqsu) correct te situeren. Zo situeerde hij op het Commissariaat-generaal Hinkar in de hoek van Azerbeidzjan, met Armenië en Georgië in het gebergte onder Tbilisi (p.1 verhoorverslag CGVS, dd. 17 januari 2000), op 170 kilometer van Baku, terwijl hij op het Commissariaat-generaal op een kaart

Hinkar op de grens met Rusland aanduidde. Volgens de geografische kaart waarover het Commissariaat-generaal beschikt ligt de regio Aqsu in werkelijkheid in het oosten van Azerbeidzjan, hetgeen merkwaardig is aangezien verzoeker beweerde vanaf zijn geboorte tot zijn vertrek in 1988 in Hinkar te hebben gewoond (p. 4, verhoorverslag CGVS).

Verzoeker situeerde vervolgens het gebied 'Rood Koerdistan' op het Commissariaat-generaal op de kaart in Dagestan (Rusland) (p. 5, verhoorverslag CGVS), terwijl uit de geografische kaart waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat dit gebied in werkelijkheid tussen Armenië en Karabach ligt ingesloten. Verzoeker verklaarde nochtans van 1988 tot 1999 in het gebied 'Rood Koerdistan' te hebben gewoond. Bovendien verklaarde verzoeker op het Commissariaat-generaal dat hij en zijn echtgenote de afstand tussen Hinkar en 'Rood Koerdistan' te voet in zeven à acht uur aflegden, hetgeen gezien de afstand niet mogelijk is.

Verzoeker gaf weliswaar een omschrijving van de situering van zijn geboortedorp (p. 1, verhoorverslag CGVS), maar deze situering was niet correct om de redenen aangehaald in de bestreden beslissing.

Verzoekers uitleg, met name dat de kaart onduidelijk is en hij sinds de middelbare school geen kaart meer heeft gezien, komt

- gezien de belangrijkheid van de Azerische afkomst in verband met dewelke verzoeker verklaringen in strijd met de werkelijkheid aflegde weinig overtuigend over.

- Bovendien werd er niet enkel getwijfeld aan verzoekers vermeende Azerische afkomst omwille van zijn twijfelachtig verblijf in Hinkar en 'Rood Koerdistan'. De bestreden beslissing wijst er namelijk ook op dat verzoeker betreffende zijn huwelijk in Baku en zijn propiska tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zo verklaarde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (punten 10 en 13, verhoorverslag DVZ, dd. 12 augustus 1999) en de vragenlijst van het Commissariaat-generaal (punt 12, dd. 21 december 1999) op 16 juni 1985 te zijn gehuwd in Hinkar, terwijl hij op het Commissariaat-generaal beweerde op 16 mei 1985 officieel te zijn gehuwd in Baku (p. 3, verhoorverslag CGVS). De door verzoeker voorgelegde huwelijksakte vermeldt dan weer 16 juni 1985 als officiële huwelijksdatum.

Verzoekers verklaring, met name dat de dossier behandelende ambtenaar de datum verkeerd heeft genoteerd tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal, vindt geen steun in het administratief dossier.

- Verzoeker verklaarde aanvankelijk op het Commissariaat-generaal in zijn paspoort inschrijving te hebben in Baku (p. 5, verhoorverslag CGVS), maar beweerde vervolgens enkel in Hinkar propiska te hebben gehad (p. 5, verhoorverslag CGVS).

Verzoekers uitleg, met name dat hij nooit heeft beweerd op het Commissariaat-generaal inschrijving in Baku te hebben gehad en enkel verklaarde in Hinkar een propiska te hebben gehad, vindt geen steun in het administratief dossier.

- b. Verzoekers asielaanvraag werd niet alleen bedrieglijk bevonden omwille van zijn twijfelachtige Azerische afkomst. Er kwamen eveneens ernstige tegenstrijdigheden aan het licht na een vergelijking van verzoekers verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken met deze gedaan op het Commissariaat-generaal. Verzoeker slaagt er niet in om deze tegenstrijdige en incoherente verklaringen op een adequate manier te weerleggen of uit te leggen:

- Met betrekking tot de aanval van de Azeri's op hun dorp Hinkar stelde verzoeker aanvankelijk op het Commissariaat-generaal dat zijn dorp uitsluitend werd bewoond door etnische Armenen (p. 3, verhoorverslag CGVS), terwijl hij vervolgens op het Commissariaat-generaal beweerde dat hij werd ingelicht door zijn buurman van 'Yezidi'-origine (p. 4, verhoorverslag CGVS).

Verzoekers uitleg, met name dat het woord 'buurman' betrekking heeft op een 'buurman-herder' die eveneens in de bergen verbleef, komt wel heel weinig overtuigend over en vindt in het geheel geen steun in het administratief dossier.

- Met betrekking tot het overlijden van zijn zus, zijn moeder en zijn zoontje stelde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn zus en moeder waren omgebracht en zijn zoontje gestikt was door de rook (p. 12, verhoorverslag DVZ), terwijl hij aanvankelijk op het Commissariaat-generaal beweerde dat ze alle drie waren omgebracht (p. 4, verhoorverslag CGVS), vervolgens verklaarde hij op het Commissariaat-generaal dat hij de omstandigheden rond hun dood niet weet (p. 9, verhoorverslag CGVS).

Ondanks de uitleg van verzoeker, met name dat hij omtrent de juiste doodsoorzaak geen duidelijke en eensluidende verklaringen kan afleggen, mits hij zelf niet als getuige aanwezig was, mocht de Commissaris-generaal dit gegeven wel degelijk als tegenstrijdig beschouwen.

- Met betrekking tot de problemen in 'Rood Koerdistan' stelde verzoeker en zijn echtgenote, XXX, op het Commissariaat-generaal dat ze reeds in maart 1999 bezoek kregen van een vijftal Koerden die hem vroegen in hun bataljon te vechten, bedenktijd kreeg en in april 1999 terugkwamen (p. 7 en 8, verhoorverslag CGVS en p. 6 en 7, haar verhoorverslag CGVS, dd. 17 januari 2000), terwijl hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de Koerden pas in april 1999 langskwamen om te vragen in hun bataljon te vechten (p. 12, verhoorverslag DVZ).

Verzoekers uitleg, met name dat het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken slechts een samenvatting is van zijn verklaringen en hij bovendien het ondervragingsdocument niet heeft ondertekend, is afdoende om deze tegenstrijdigheid te verklaren. Verzoeker was duidelijk in zijn verklaringen. Bovendien vergist verzoeker zich wanneer hij stelt dat hij het verslag van de

Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft ondertekend. Op pagina 13 bovenaan (onder zijn verklaringen) van het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken figureert duidelijk de handtekening van verzoeker (dezelfde handtekening als diegene die op de bijlage 26bis van verzoeker figureert).

- Met betrekking tot de arrestatie van de Koerdische leider Oçalan verklaarde verzoeker op het Commissariaat-generaal dat de Armenen in 'Rood Koerdistan' hem vertelden dat Oçalan in Griekenland was opgepakt en dat de Koerden zich daarom voorbereiden om terroristische aanslagen te plegen (p. 9, verhoorverslag CGVS), terwijl hij voor de Dienst vreemdelingenzaken stelde dat hij door de Koerden was ingelicht dat ze de Turken wilden aanvallen omdat Oçalan in Turkije was opgepakt (p. 12, verhoorverslag DVZ).

Verwerende partij stelt vast dat ondanks de uitleg van verzoeker de tegenstrijdigheden gehandhaafd blijven.

- Het ging hier wel degelijk over fundamentele tegenstrijdigheden die dermate zwaarwichtig waren dat ze de geloofwaardigheid van verzoeker volledig op de helling plaatste. Bijgevolg kon de Commissaris-generaal terecht op grond van de in de bestreden beslissing opgesomde tegenstrijdigheden en hiaten tot de bedrieglijkheid van verzoekers asielaanvragen concluderen.

c. Verzoekster werpt op dat het door haar voorgelegde medische attest zonder enige verdere argumentatie en onderzoeken werd opzij geschoven.

Met betrekking tot het voorgelegde medisch attest herhaalt verweerder zijn stelling gedaan in de bestreden beslissing, met name dat verzoeksters (geattesteerde) psychische problemen geen verband blijken te houden met de vervolgingen zoals ze door verzoekster en haar echtgenoot werden verklaard. Het medisch attest werd wel degelijk in het kader van de procedure beoordeeld.

- Volledigheidshalve benadrukt verweerder nogmaals dat de bestreden beslissingen van verzoekers moeten worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven die verweerder hebben doen besluiten tot de onontvankelijkheid van verzoekers asielaanvragen.

- Het blijkt dat verzoekers in hun enig middel niet aannemelijk hebben gemaakt dat de Commissaris-generaal ten onrechte een bevestigende beslissing van weigering van verblijf zou hebben genomen.

- De bestreden beslissingen zijn op correcte wijze genomen en gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas, door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoor op het Commissariaat-generaal, bevatten de bevestigende beslissingen gedetailleerde overwegingen die de beslissingen afdoende motiveren.

Het enig middel is niet ernstig.”.

2.3. Overwegende dat in de memorie van antwoord de tweede verwerende partij voor zoveel als nodig verwijst naar het verweer van de eerste verwerende partij;

2.4. Overwegende dat de verzoekende partijen in hun memorie van wederantwoord verwijzen naar de motivering van het verzoekschrift tot nietigverklaring waaraan zij niets meer wensen toe te voegen;

2.5.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in hetgeen als een eerste onderdeel kan worden beschouwd de schending van de formele motiveringsplicht opwerpen; dat uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, doch betwisten dat de gegeven motieven de beslissingen kunnen dragen; dat zij met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren; dat het onderdeel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;

Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

2.5.1.1. Overwegende dat uit de analyse van de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal vijf tegenstrijdigheden (en ongerijmdheden) vaststelt in de verklaringen van de eerste verzoekende partij zelf; dat de eerste en tweede tegenstrijdigheden verband houden met de geografische positie van het geboortedorp Hinkar (regio Aqsu) en van het gebied “Rood Koerdistan” waar de eerste verzoekende partij van 1988 tot 1999 zou hebben gewoond; dat de derde tegenstrijdigheid verband houdt met de door de verzoekende partijen te voet afgelegde afstand tussen Hinkar en “Rood Koerdistan”; dat de vierde tegenstrijdigheid verband houdt met de vraag of de eerste verzoekende partij al dan niet een inschrijving had in Baku; dat, tenslotte, de vijfde tegenstrijdigheid te maken heeft met de identiteit van de persoon die de eerste verzoekende partij zou hebben ingelicht over de aanval van de Azeri’s op het dorp Hinkar;

Overwegende dat de eerste verzoekende partij poogt de tegenstrijdigheden over de geografische positie van haar geboortedorp Hinkar en van “Rood Koerdistan” te verklaren door te stellen dat zij geen kaart meer had gezien sinds zij de middelbare school had verlaten en dat zij als “eenvoudige boer en herder” op het commissariaat-generaal voor de onmogelijke taak stond om haar “minuscuul dorp” aan te duiden op een onoverzichtelijke kaart; dat uit het verhoorverslag van het commissariaat-generaal echter niet blijkt dat de eerste verzoekende partij haar intellectuele capaciteit heeft ingeroepen ter rechtvaardiging van eventuele (geografische) vergissingen over de ligging van haar dorp; dat haar uitleg daaromtrent bijgevolg niet kan worden bijgevalen; dat de verzoekende partijen verder vaag blijven over de tegenstrijdigheid (of ongerijmdheid) betreffende de te voet afgelegde afstand tussen Hinkar en “Rood Koerdistan”; dat over de tegenstrijdigheid aangaande de vraag of de eerste verzoekende partij al dan niet verklaard heeft een inschrijving te hebben gehad in Baku, de eerste verzoekende partij slechts beweert dat zij nergens tijdens het verhoor heeft gezegd dat zij een propiska of inschrijving heeft gehad in Baku, doch volhoudt dat haar enige propiska was in Hankar; dat aangaande de laatste tegenstrijdigheid de eerste verzoekende partij verduidelijkt dat ze met het woord “buurman” een “buurman-herder” of “Yesidi”-buurman bedoelde die eveneens in de bergen verbleef en geenszins een buurman uit het dorp Hinkar waar de eerste verzoekende partij woonde; dat, aangaande deze twee laatste tegenstrijdigheden, de verzoekende partijen voor het eerst voor de Raad verduidelijkingen trachten aan te brengen, zodat op grond hiervan niet kan worden beoordeeld dat de commissaris-generaal ten onrechte de desbetreffende tegenstrijdigheden heeft vastgesteld;

2.5.1.2. Overwegende dat de commissaris-generaal verder vier tegenstrijdigheden vaststelt tussen de onderlinge verklaringen van de verzoekende partijen; dat de eerste tegenstrijdigheid verband houdt met de huwelijksdatum van de verzoekende partijen; dat de tweede tegenstrijdigheid betrekking heeft op de doodsomstandigheden van

de zus en de moeder van de eerste verzoekende partij en die van de zoon van de verzoekende partijen; dat de derde tegenstrijdigheid verband houdt met de periode waarin de verzoekende partijen bezoek kregen van de Koerden met de oproep om mee te gaan vechten in hun bataljon tegen de Turken; dat tenslotte de vierde tegenstrijdigheid betrekking heeft op de identiteit van de persoon die de verzoekende partijen inlichtte over de aanhouding van de Koerdische leider Oçalan;

Overwegende dat de verzoekende partijen de eerste tegenstrijdigheid betwisten door te stellen dat er in feite geen enkele onduidelijkheid is omdat “de jurist van het Commissariaat-generaal de datum echter verkeerd (heeft) genoteerd, vermits hij als datum neergeschreven heeft 16 mei 1985, terwijl (de eerste verzoekende partij) gezegd heeft dat het 16 juni 1985 was en dit volgens de nota van (haar) raadsman”; dat echter vastgesteld dient te worden dat noch uit het verhoorverslag van het commissariaat-generaal noch uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de commissaris-generaal erop hadden gewezen dat hun huwelijksdatum verkeerdelijk werd opgeschreven; dat ze immers op het einde van het verhoor op het commissariaat-generaal de mogelijkheid kregen om opmerkingen te maken, doch nalieten daaromtrent de nodige verduidelijkingen te geven; dat de verzoekende partijen de tweede tegenstrijdigheid niet ontkennen, doch trachten die te verduidelijken met het argument dat de eerste verzoekende partij geen duidelijke en eensluidende verklaringen kon afleggen omtrent de juiste doodsoorzaak van haar moeder, haar zus en haar zoon; dat aangaande de derde tegenstrijdigheid de verzoekende partijen verklaren dat het verslag van de dienst vreemdelingenzaken slechts een samenvatting is van het relaas van de eerste verzoekende partij, vermits daarin slechts sprake is van “moeilijkheden in april 1999 en er slechts één concrete datum wordt vermeldt, nl 8 april 1999”, terwijl ze allebei later op het commissariaat-generaal hadden verklaard reeds in maart 1999 bezoek te hebben gekregen van een vijftal Koerden met de oproep om mee te gaan vechten tegen de Turken; dat de verzoekende partijen verder opwerpen dat de eerste verzoekende partij het “ondervragingsdocument” niet heeft ondertekend; dat uit het kwestieuze “ondervragingsdocument” echter blijkt dat de eerste verzoekende partij het wel degelijk had ondertekend op pagina 13 bovenaan; dat, tenslotte, tegen de vastgestelde tegenstrijdigheid over de identiteit van de persoon die de verzoekende partijen inlichtte over de aanhouding van de Koerdische leider Oçalan, de verzoekende partijen aanvoeren dat er een groot verschil is “tussen het bezoek dat de (eerste verzoekende partij) ontving van de Koerden van de PKK die aan de (eerste verzoekende partij) meedeelden dat hun leider was aangehouden en de details in verband met de aanhouding die aan de (eerste verzoekende partij) werden meegedeeld door andere Armeense families die eveneens in het dorp woonden”; dat deze uitleg echter niet aantoonst dat de commissaris-generaal ten onrechte tot de vastgestelde tegenstrijdigheid is kunnen komen; dat het immers aan de kandidaat-vluchteling toekomt om tijdens ieder verhoor actief mee te werken aan de duidelijkheid van het asielrelaas;

2.5.1.3. Overwegende dat de commissaris-generaal vaststelt dat de asielaanvraag van de tweede verzoekende partij op dezelfde motieven steunt als die van de eerste verzoekende partij; dat met betrekking tot het door de tweede verzoekende partij voorgelegd medisch attest de commissaris-generaal opmerkt dat de (geattesteerde) psychiatrische problemen van de tweede verzoekende partij geen verband blijken te houden met de vervolgingen zoals door de verzoekende partijen werden verklaard;

Overwegende dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal in onredelijkheid of op grond van onjuiste feiten tot zijn besluit is kunnen komen; dat het middel in dit onderdeel niet gegrond is;

2.5.2. Overwegende dat, wat het tweede onderdeel betreft, de wetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de ontvankelijkheidsfase en het onderzoek ten gronde van een aanvraag tot erkenning als vluchteling; dat de wetgever toelaat reeds in de ontvankelijkheidsfase een asielaanvraag te weigeren op basis van verschillende criteria, expliciet in artikel 52 van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), vermeld; dat artikel 57, § 6, in fine, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “de beslissingen tot weigering van erkenning of van de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling,... met redenen worden omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak.”; dat dit artikel betrekking heeft op het onderzoek ten gronde van een asielaanvraag doch dat in casu de commissaris-generaal een eindbeslissing heeft genomen over de ontvankelijkheid van de asielaanvraag van de verzoekende partijen zodat het middel in dit onderdeel niet dienstig kan worden aangevoerd;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partij, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier februari tweeduizend en drie, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.